

Simek Valéria

Visszatérsz

(Húgomnak)

Úgy éltünk a súlyosodó nyárban,
mint az érő barack, meggy. Kint talált
édes szájjal a karókkal koronázott
hegyben az akadozó nyelvű szél.
Leégett bőrünket simogatta a
szőlőlevél. A felhők porral aranyozott
palástban úsztak napjaink fölé.
A villámok csattogó ostorként,
tréfát űző loccsanással, habzó szájjal
verték a tájat. Anyánk óvó szárnya
nem mindig ért fölénk. Kisírtuk,
nevtük magunkból a gyerekkort.
Már nem alszol mellettem. Az ajtó
mögé bújva nem ijesztés rám.
Ezt mások teszik, de komolyan.
Visszatérsz. A versek szerelmes
csillagok, fölém hajolnak, árnyék,
és hely nélküliek, mint én. Nem
vethetem le őket, mint egy ruhát.
Te megértesz, úgy, mint régen.
A várost hozod szívedben csendesedni.
Halkul benned a rémült csikorgás.
Hevülsz az égő, arany nap sugarán.

Lehajolni

Szeretnék mindig
hozzád lehajolni,
és eleget szeretni, míg
élünk. Zárt ajtóink mögött
megbillen a csend, s árad
belőled a régi nyár.

Ünnep

Naggyá nő a nyár, jön- megy,
intézkedik s naponként
átfogalmaz: kölyök- bozótot,
patakbeszédet, virágok
vizesését. Fenyőillatú
dombok kontyában az
esti éneket.

Azzá légy

Azzá légy, aki lehetsz.
Vállald hát önmagad.
Félrelöknek, rád lépnek.
Felemelnek, kinevetnek.
Magasban vagy porban,
nappal vagy éjjel, világítson
benned belül lényed.
Minek látnak Téged?
Kitárt ajtónak, elbújó
denevérnek. Letört
rózsának. Pislogó fénynek.
Megfeszített haragnak,
konduló csendnek.
Jajgató kétségbeesésnek.
Táncoló hópihének.
Bolondnak. Olvadó cseppnek.
Semmivé folyt hűségnek.
Örökös ígéretnek.
Zsebre tett kéznek.
Útnak és tengernek.
Északnak és Délnek.
Egy múló szenvedélynek.
Légy azzá, aki lehetsz.
Világítson benned
belül lényed.